

Els gegants de Sant Celoni

escrit per Núria Rossell i il·lustrat per Xavi Plana

Ajuntament de
Sant Celoni

Els carrers s'engalanen amb blasons i banderoles. S'acosta la Festa Major i tothom espera impacient la cercavila dels gegants.

La Lola, però, sempre ha preferit veure'ls passar des del balcó.

—Aquest any no tindrè por! —li confessa la Lola al seu germà.

—La Lola baixarà a la plaça! La Lola vindrà a la cercavila! —va esbombant en Pere.

La Lola sap que els gegants viuen a can Ramis. Quan baixa a jugar a la plaça, tots els seus amics entren a saludar-los i ella sempre se'ls mira de reüll des del cancell.
Avui ha fet el cor fort i s'hi ha acostat una mica més. Els gegants l'han vista i li han somrigut.

Aquesta tarda els gegants han anat a la seva escola i els ha pogut veure de ben a prop. Ara ja no li fan tanta por!
Ja fa més de cinquanta anys que van arribar a Sant Celoni. El gegant es diu Martí. Llueix un elegant vestit de batlle amb l'escut de la vila brodat al pit. I la Maria del Puig, la geganta, va vestida de pubilla i duu un ram de flors a la mà.

—Jo sóc la Lola... —diu amb veu tremolosa a la geganta. Potser es recorda de quan s'hi va acostar i li va somriure!

—Aquest any no tindrè por dels gegants, àvia!
L'àvia l'espera cada tarda a la porta de l'escola i berenen juntes. Avui la Lola ha sortit tota esverada i té ganes de saber més coses dels gegants. L'àvia li explica que la geganta es diu Maria del Puig com la patrona de Sant Celoni.

—És tan alta com el Montseny i el Montnegre! —crida la Lola.
També li explica que el gegant es diu Martí, com el patró de Sant Celoni.

—I és tan alt com el campanar de l'Església, oi, àvia? —diu la Lola tot assenyalant la torre.

És diumenge de Festa Major! En Pere s'ha vestit amb la camisa fúcsia i la faixa negra. Ja fa dos anys que és geganter! Baixa de pressa les escales. Al carrer, ja sonen les notes d'una coneguda cançó:

*El gegant del pi, ara balla, ara balla,
el gegant del pi, ara balla pel camí!*

Li va prometre a la Lola que anirien junts a la cercavila, però la Lola encara no està a punt. És la seva primera cercavila de gegants i està nerviosa.

—Au, vinga, Lola, que no vull fer tard! —rondina en Pere des del carrer.

La Lola baixa tot comptant els graons mentre el seu germà pren paciència i, un cop a baix, li agafa la mà i van cap a la plaça.

Quan ha vist els gegants s'ha sentit petita, però reconfortada de saber que tenia en Pere molt a prop. Ell sempre li ha explicat que els gegants són uns grans aventurers i que els agrada ajudar els altres. Han ballat amb nens de països en guerra, han corregut maratons i han pujat als cims més alts. Per això ella va aprenent a estimar-se'ls. De sobte, li ve al cap l'àlbum de fotografies de l'àvia i el viatge que van fer a París, on hi ha els gegants davant la Torre Eiffel.

—Saps, Pere, aquest any no tindrè por dels gegants! —li torna a dir la Lola. Aquest cop ben convençuda.

—Avui és un gran dia, Maria del Puig! —diu el gegant a la geganta, mentre aquesta li recorda que agafi el pergamí i es posi el barret de copa.

A la plaça, els músics amb les gralles, les caixes i el bombo encapçal·len la cercavila.

Els capgrossos s'afegeixen a la festa. La Guapa ha procurat sortir de bracet d'en Josepet, el nan més cofoi de la cercavila. La segueixen el Xinès i la Negra, que no es volen perdre el primer ball. Però falta el Cuiner, que no vol sortir fins que no hagi enllestit el dinar de Festa Major.

—Jo et donaré un cop de mà a la cuina després de la ballada —li diu a cau d'orella el gegantó, mentre pren la mà de la Lola. Està content que aquest any hagi decidit baixar a la plaça.

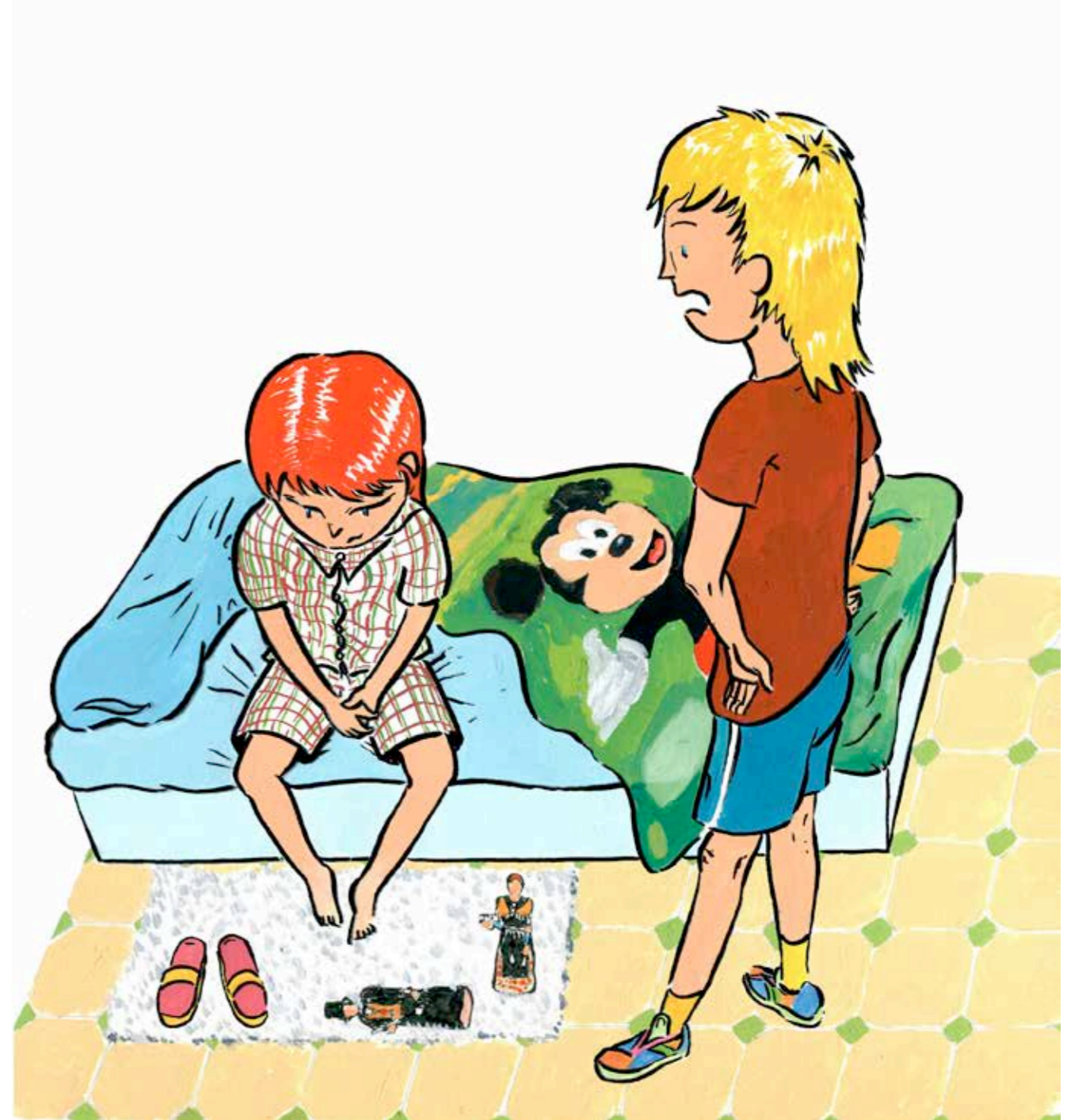
Ja s'ha acabat la Festa Major! Avui la Lola s'ha llevat ben enfadada. Es pensa que fins l'any que ve no tornarà a sortir amb els gegants.

En Pere l'ha sentit com rondinava:

—Els gegants tenen molta feina durant tot l'any! —li explica en Pere.

—Doncs jo els vull ajudar! —li replica la Lola.

—Hauràs d'aprendre moltes més coses dels gegants! I ja pots anar canviant aquesta cara de morruda per una bona rialla!

En Pere i la Lola baixen junts a la plaça. La porta de can Ramis està entreoberta, però avui els gegants no són al costat de l'escala. Al seu lloc només hi ha un cartell, on es pot llegir:

'Els gegants no hi seran durant tota aquesta setmana.'

Els ulls de la Lola es comencen a omplir de llàgrimes.

—Tu m'has dit que volies ajudar els gegants, oi, Lola? —li pregunta el seu germà. —Doncs els ajudarem a fer els preparatius pel seu viatge.

Al pati de can Ramis, els gegants descansen sobre una estructura de fusta amb quatre potes, mentre els geganters traginen caixes amunt i avall.

—Així són els gegants per dins, Lola! —li mostra en Pere. —A sota, s’hi col·loquen els geganters per poder-los aixecar i fer-los ballar. Ells són les seves cames! Aquesta estructura també permet que els puguem desmuntar i traslladar-los d’un lloc a un altre —li va dient en Pere mentre va desant en una gran caixa els faldons dels gegants.

—Jo també vull fer-los ballar! —torna a insistir la Lola.

—Cal tenir molta força, perquè pesen molt i són molt alts, però potser algun dia seràs una bona portadora! Té, aguanta’l! —li diu en Pere, mentre li llança el ram de la geganta.

La Lola està ben decidida a ser la portadora més jove dels gegants de Sant Celoni. Ara ja els coneix bé i no li fan por! Avui els ha acompanyat en l'ascens al Turó de l'Home, però la geganta l'ha hagut de portar a coll fins al cim.

—Em sembla, Lola, que ja gairebé estàs preparada per ser portadora! —s'enriola la geganta mentre li fa l'ullet al gegant.

—T'he dut una fotografia per al teu àlbum dels gegants! —diu la Lola a la seva àvia.

A la foto, hi surt la Lola amb els gegants dalt del cim més alt del Montseny. L'àvia se la mira orgullosa mentre li demana que obri la caixa que hi ha damunt la taula del menjador.

—És per a mi, àvia? —s'emociona la Lola.

Dins la caixa hi ha una gralla, una camisa fúcsia i una faixa negra.

Un altre cop els carrers s'engalanen amb blasons i banderoles. Ja s'acosta la Festa Major i tothom espera impacient la cercavila dels gegants.

La Lola assaja amb la gralla les notes d'una coneguda cançó:

*El gegant del pi, ara balla, ara balla,
el gegant del pi, ara balla pel camí!*

Aquest any s'ha vestit de pressa, duu la camisa fúcsia i la faixa negra. I ha baixat al carrer sense comptar els graons, com feia abans.

—Au, vinga, Pere, que no vull fer tard! —rondina la Lola des del carrer.

Primera edició: Sant Celoni, desembre de 2018
Disseny i maquetació: Núria Rossell i Fontanillas
Edició: Ajuntament de Sant Celoni

© Núria Rossell i Fontanillas, 2018, pel text
© Xavi Plana i Caupena, 2018, per les il·lustracions
Assessorament: Josep M. Abril i Jordi Deumal
Impressió: Impremta Pagès
Dipòsit legal: B 28535-2018

Tiratge: 1.000 exemplars

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el seu tractament informàtic, ni la transmissió en cap forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.